

forlænge Debatten; da jeg imidlertid ved Afslutning blev affkaaren fra at tage Ordet om det forrige Forslag, skal jeg tillade mig med et Par Ord at opholde mig ved det nærværende, og det saameget mere, som, hvad det høitærede Thing let vil have lagt Mærke til, de Friheder og Rettigheder, som man i det foregaaende Forslag vilde indrømme under Get, her ere skilte ad, og det altsaa vel kunde være, at der var adskillige af Thingets Medlemmer, der vilde gaae ind paa, at nogle af disse Friheder indrømmedes, medens de ikke vilde gaae ind paa, at alle indrømmedes, hvad navnlig kunde være Tilfældet med Forslaget under Nr. 47 a, da, hvis jeg ikke har misforstaaet forskellige Dtringer i den tidligere Debat, forskellige Talere, jeg troer endog selve den høitærede Cultusminister have meent, at det Punkt, som omtales i Forslaget under 47 a, var det mindre betænkeligt at indrømme, end de øvrige. For jeg gaaer nærmere ind paa Sagen, skal jeg imidlertid tillade mig at dvæle et Dieblik ved en Dtring, der fremkom fra den høitærede Cultusminister, da han nys havde Ordet. Han fandt nemlig, at det var imod god parlamentarisk Orden at bringe en Række af Forslag af denne Natur ind under 2den Behandling; jeg skal derved imidlertid tillade mig at bemærke, at, saavidt jeg skjønner, har der ikke været Leilighed for os Forslagsstillere, til at indbringe dem før; vi kunde ikke indbringe dem under første Behandling, blandt andet af den gode Grund, at nærværende Sag, saavidt jeg skjønner, ikke har været til første Behandling, og vi kunne ikke gjøre det, fordi Debatten der dreier sig om Lovens Principer, om dens Grundsætninger i deres Heelhed og Almindelighed, og fordi Lovens enkelte Paragrapher først komme under Debat ved 2den Behandling, og altsaa kan man først da vente at faae saadanne Ændringsforslag omdebatterede, som man kun ved 1ste Behandling har Leilighed til at antyde.

Det forekommer mig altsaa, at den Anklage, eller den Anke, for at udrykke mig noget mildere, som den høitagtede Cultusminister fremførte mod os, er mindre vel begrundet, ja, mig forekommer den endogsaa slet ikke at være begrundet. — Jeg skal dernæst tillade mig at

vende mig til et andet Spørgsmaal. Min ærede Nabo, som er Medstiller af disse Forslag (S. A. Hansen), havde det Held, som blev mig nægtet, at faae Ordet om Forslaget under Nr. 46; han udtalte da, hvad jeg havde betænkt at udtale, at, hvad der staaer i Grundlovens § 80, er, at Folketings Forsfatning ordnes ved Lov, men at der paa ingen Maade staaer, at den ordnes ved een Lov. Vi hørte vel, at den ærede Rigsdagsmand fra Ribe (S. A. Hansen) benægtede Rigtigheden af denne Opfattelse, idetmindste rystede han paa Hovedet, men den ærede Ordfører vilde, da han fik Ordet, ligefrem gjendrive denne Opfattelse af Grundlovens § 80; jeg skal derfor tillade mig at henvise til Forhandlingerne under den grundlovgivende Rigsforsamling, hvor den samme Anskuelse, som nu er bleven udtalt af min ærede Nabo, blev gjort gjældende fra flere forskellige Sider, og, uden længe at opholde det ærede Thing ved de der faldne Dtringer, skal jeg blot tillade mig at henlede Opmærksomheden paa Dtringer, der da faldt fra den ærede Rigsdagsmand, som i dette Dieblik er Thingets høitærede Formand. Han yttrede under den grundlovgivende Rigsforsamling — da der var Tale om, at der til Grundlovens § 80 skulde føies, at den der omhandlede Lov først skulde komme, efterat Betænkning var afgiven af en Kirkeforsamling — at, naar Folketings Forsfatning skulde ordnes ved Lov, efterat Betænkning var afgiven o. s. v., saa var der jo en Bestemmelse, som ikke blot skal iagttages een eneste Gang, men den skal aabenbart anvendes hver Gang der er Spørgsmaal om Folketings Forsfatning, og denne Forsfatning kan jo dog ligesaa lidt som nogen anden Gjensstand være udelukket fra Forandringer i Tidens Løb. Som en Følge deraf var det under den grundlovgivende Rigsforsamling vor nuværende høitærede Formands Mening — og jeg tvivler ikke om, at det er hans Mening endnu i dette Dieblik, — at, naar der i Grundlovens § 80 tales om at ordne Folketings Forsfatning ved Lov, kan der ikke derved være tænkt paa et Alt omfattende, Alt afgjørende, evigtvarende Arbejde, men der maatte kunne tænkes Nødvendigheden af flere Afgjørelsesmaader.

Naar jeg nu skal tillade mig at gaae nær